

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șasea după Rusalii

În această săptămână,
joi: **Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon**

Din tâlcuirea Evangheliei

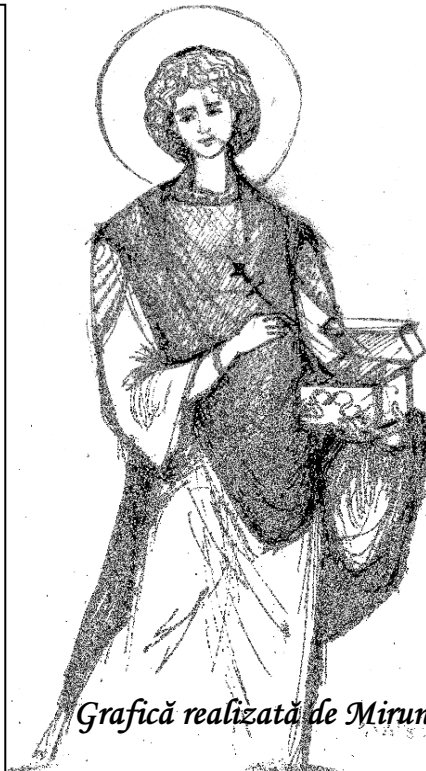
- Sfântul Vasile cel Mare -

Epidemiile care se abat asupra orașelor și popoarelor, uscăciunea văzduhului, nerodirea pământului, ca și toate celelalte nenorociri, care se întâmplă în viața fiecăruia, au scopul de a opri creșterea răutății. Deci, Dumnezeu trimite niște nenorociri ca acestea, ca să înlăture nașterea adevăratelor nenorociri. Bolile trupești și nenorocirile din afară sunt făcute pentru zăgăzuirea păcatului. Deci, Dumnezeu distruge răul; dar răul nu este de la Dumnezeu. Pentru că și doctorul înlătură boala, dar nu bagă în trup boala. Distrugerile orașelor, cutremurele, inundațiile, zdrobirea armatelor, naufragiile și pieirea a nenumărate vieți omenești, pricinuite de pământ, de mare, de văzduh, de foc sau de oricare altă cauză, se întâmplă spre înțeleptirea supraviețuitorilor, că Dumnezeu înțelepțește prin plăgi obștești răutatea oamenilor. Propriu vorbind, rău este numai păcatul; iar păcatul depinde de voința noastră; stă în puterea de a ne depărta de răutate sau de a fi răi. Unele rele ne sunt date de Dumnezeu ca niște încercări, pentru arătarea bărbăției noastre, ca lui Iov, care a fost lipsit de copii, a pierdut într-o clipită toată averea sa (Iov, 1, 14-19) și a fost lovit cu bube (Iov, 2, 7). Nu vă lăsați copleșiți de nenorocirea căzută pe capetele voastre, nici să nu vi se tulbure mintea, ci scuturați negura tristeții, întăriți-vă din nou sufletele voastre cu ajutorul unor gânduri pline de bărbăție și faceți din nenorocire prilej de cununii.

Dacă veți rămâne nezdrucești, vă veți arăta mai încercați în credință și veți străluci ca și aurul curat trecut prin foc; ba încă veți face de rușine și mai mult pe urătorul de oameni, că n-a putut să scoată din ochii voștri o lacrimă măcar cu nenorocirile puse la cale împotriva voastră. Aduceți-vă aminte de răbdarea lui Iov. Spuneți-vă vouă înșivă cuvintele lui: „*Domnul a dat, Domnul a luat! Cum a hotărât Domnul, așa s-a întâmplat!*” (Iov 1, 21).

Nimeni, din pricina nenorocirilor suferite, să nu ajungă la încredințarea de a gândi sau de a spune că purtarea de grijă a lui Dumnezeu nu mai rânduiește viața noastră și nici să nu învinuiască iconomia și judecata lui Dumnezeu! Dimpotrivă, să privească la atletul acela, și pe el să-l aibă sftenic spre mai bine.

(continuare în pagina 3)

Grafică realizată de Miruna-Ioana Nicolaev

Purtătorule de chinuri, Sfinte și Tămăduitorule Pantelimoan, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greșeale sufletelor noastre.

Troparul Sfântului Pantelimon

Evanghelia duminicii

Vindecarea slăbănogului din Capernaum
(Matei IX, 1-8)

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
2. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește Fiule ! Iertate sunt păcatele tale !
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește.
4. Și, Iisus știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă ?
6. Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
7. Și sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.

Pelerin la locuri și momente sfinte

Manăstirea Sfântul Pantelimon – Mestecăniș

Este situată pe șoseaua E 85 Suceava – Vatra Dornei, la 18 km SV de orașul Câmpulung, 19 km N de orașul Vatra Dornei și la 9 km de comuna Iacobeni. Așezământul este construit pe un loc numit „Piciorul Lat”, înconjurat de Păduri. De aici ni se înfățișează un frumos tablou pitoresc: la S culmile dealurilor cu pășuni și stâni scâldate de soare, la SV coarcele munților Oușorului și Suhastrul, iar la V în vale, casele răsfirate ale Mestecănișului.

Primarul comunei Iacobeni, domnul Gheorghe Tomoioagă a avut o mătușă care a dorit mult în trecut să fie maică în mănăstirea Vladimirești, județul Galați. Dar din cauza perioadei de ateism, după anul 1946, nu i s-a putut împlini visul. După 1989, înainte de moarte, și-a exprimat dorința față de nepot, ca terenul primit de la părinți în punctul numit „Piciorul Lat”, să fie donat mănăstirii Vladimirești, ca să se construiască pe un metoc al Vladimireștilor. Dar mănăstirea Vladimirești fiind la distanță mare și făcând parte dintr-o altă eparhie nu s-a putut realiza dorința donatoarei, așa că nepotul ei, primarul Gheorghe Tomoioagă, a luat inițiativa înființării unei mănăstiri pe locul respectiv. Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților a dat binecuvântarea și în câțiva ani s-a ridicat pe locul de la „Piciorul Lat” un foarte frumos așezământ monahal cu obște de călugări. Până în anul 1999 s-a construit biserica, corpul cu chiliile, turnul clopotniței și s-a pietruit o alee de peste 100 m lungime din drumul forestier până în incinta mănăstirii.

Biserica, ce poartă hramul Sfântului Pantelimon, este o construcție din lemn cu fundație înaltă de beton, în formă de cruce. Spațiul este repartizat în altar, naos și pridvor închis. Catapetasma este din lemn cu stejar sculptat. La capătul vestic al naosului se află câte o cameră pentru spovedanie și obiecte bisericești.

Pictura bisericii a fost realizată pe tencuială în fresca fraților Simionescu, pictorii folosind în general culori deschise: bleu, bej, roz, alb, verde deschis, pe fond bleu.

În mijlocul curții pavate, este o cruce mare din marmură, așezată pe un soclu masiv. Pe față vestică este scris: „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume” (Galateni 6, 14). Pe față de est, stă scris: „Crucea Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim !”

Anca - Mihaela Fasolă

Credincioșii se pot închina moaștelor Sfântului Pantelimon și la Iași

▲ **Biserica „Nașterea Maicii Domnului” adăpostește fragmente din moaștele a trei sfinți: Cosma, Haralambie și Pantelimon din primăvara anului 2004** ▲

Biserica „Nașterea Maicii Domnului” - Socola Mică din Iași a fost construită în 1814 de familia de credincioși Ana și Atanasie Giosanu, vreme îndelungată funcționând drept capelă de cimitir pentru Spitalul Universitar de Psihiatrie Socola. Până la data de 1 septembrie 1999, biserica nu a avut parohie, fiind filie a Bisericii „Pogorârea Duhului Sfânt” - Bucium. Astăzi, parohia „Nașterea Maicii Domnului” din Fundacul Socola cuprinde circa 161 de familii, paroh fiind P.C. Pr. Mihai Opariuc. Dorim să menționăm faptul că părintele se numără printre colaboratorii bisericii și parohiei noastre, ajutând-o în activitățile desfășurate, onorând de multe ori invitația de a participa la hramurile acesteia.

Potrivit afirmațiilor Părintelui Mihai Opariuc în cimitirul bisericii - cel mai mic cimitir din oraș - sunt îngropați la fel ca în trecut, și astăzi cei care, uitați de familie, își găsesc obștescul sfârșit pe patul de spital. Toate cele necesare înmormântării sunt cumpărate din banii credincioșilor, groapa este săpată de alți bolnavi în putere, iar mormintele sunt îngrijite, ulterior de către creștinii dreptmăritori, cu respect și dragoste față de Biserica lui Hristos. În ciuda faptului că este o parohie mică, poate reprezenta un model de solidaritate și întrajutorare creștină, credincioșii fiind foarte uniți, la sărbători, precum și în alte zile, cei mai vrednici ajutându-i pe cei bătrâni și bolnavi.

Cu binecuvântarea ÎPS Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, de la începutul anului 2004, Biserica „Nașterea Maicii Domnului” - Socola Mică din Iași adăpostește părțile din moaștele Sfinților Doctori fără de arginți Cosma, Haralambie și Pantelimon. Conform marturiei Părintelui Opariuc, moaștele celor trei sfinți au fost găsite de către acesta după înmormântarea Părintelui Mihai Costinescu, preot slujitor timp de 20 de ani la această biserică. Nimeni dintre apropiații părintelui nu cunoștea proveniența valoroaselor relicve, găsite printre alte veșminte și obiecte de cult, într-o copertă metalică, tip carte, foarte veche, având imprimată pe față icoana cu chipul Maicii Domnului și cuvinte în limba slavonă. Se pare însă că moaștele sfinților amintiți au fost păstrate în taină, cu multă evlavie de părintele Costinescu și în timpul regimului comunist.

Vasilica Onofrei

Din tâlcuirea Evangheliei - Sfântul Vasile cel Mare -

(continuare din pagina 1)

Să se gândească la tot șirul de nenorociri venite peste el, din care a ieșit biruitor. Cu toate că diavolul a aruncat asupra lui mulțime de săgeți, nu l-a rănit de moarte. I-a nimicit toată bunăstarea gospodăriei lui și a pus la cale să aducă peste el una după alta veștile nenorocirilor lor; încă nu termina un crainic a-i vesti o nenorocire, că și venea un altul aducând vestea tristă a altor nenorociri mai mari. Necazurile veneau unele după altele, nenorocirile imitau năvala valurilor; înainte de a se usca lacrima de dinainte, urma pricina unor noi lacrimi. Dreptul însă stătea ca o stâncă în mare; primea atacurile furtunii, prefăcea în spumă furia valurilor și slobozea către Stăpânul glas de mulțumire: „*Domnul a dat, Domnul a luat! Cum a hotărât Domnul, așa s-a întâmplat!*” N-a socotit vrednice de lacrimi nenorocirile venite peste el. Când însă a venit un crainic și l-a vestit că un vânt puternic a prăbușit casa bucuriei peste fiii și fiicele lui, care erau la ospăț (Iov 1, 19), atunci numai și-a sfâșiat haina, vădindu-și durerea firească și mărturisind prin cele ce făcea că este tată iubitor de copii. Dar și atunci a pus hotar și măsură durerii; a împodobit cele întâmplare cu acele cuvinte pline de credință, spunând: „*Domnul a dat, Domnul a luat! Cum a hotărât Domnul, așa s-a întâmplat!*” Aproape că a strigat niște cuvinte ca acestea: „Am fost numit tată atâta vreme cât a voit Cel ce m-a făcut tată; a hotărât iarăși să-și ia cununa nașterii de copii; nu mă lupt cu El pentru cele ce sunt ale Lui. Să biruie ce-a hotărât Stăpânul! El este Creatorul neamului meu, iar eu, o unealtă. Pentru ce trebuie să mă supăr în zadar eu, un rob, și să critic o hotărâre pe care n-o pot înlătura?” Cu niște cuvinte ca acestea, dreptul a doborât pe diavol.

Alte rele sunt trimise de Dumnezeu pentru vindicarea păcatelor, ca lui David care, aducând rușine asupra casei lui, a fost pedepsit pentru pofta lui nelegiuită (II Regi 11, 27). Cunoaștem iarăși un alt fel de rele înfricoșătoare aduse asupra oamenilor de dreapta judecată a lui Dumnezeu, pentru a-i înțelți pe cei care alunecă ușor în păcat, ca Datan și Aviron, pe care i-a înghițit pământul, deschizându-se sub ei gropi și crăpături (Num. 16, 31-33). Prin acest fel de pedeapsă ei n-au devenit mai buni – cum ar fi fost cu putință pentru cei coborâți în iad? -, ci, prin pilda lor, au înțelepțit pe cei rămași în viață. Tot așa și Faraon a fost înecat cu toată oastea lui. (Ieșire 14, 28). Tot așa au fost nimiciți vechii locuitori ai Palestinei. Aflând deci acestea de la Dumnezeu și putând singur să știi câte feluri de rele există, cunoscând ce este cu adevărat răul și că rău este păcatul, al cărui sfârșit este pieirea, cunoscând că rele care produc dureri simțurilor sunt rele aparente, că ele au, în realitate, puterea de a face bine, cum sunt de pildă suferințele abătute asupra noastră pentru încetarea păcatului, a căror roadă este mântuirea veșnică a sufletelor, încetează de a mai murmura împotriva celor rânduite de Dumnezeu!

(Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii și cuvântări*).

Temă de meditație pentru săptămâna ce precede începutul postului

Se apropie perioada Postului Adormirii Maicii Domnului, timpul potrivit pentru a ne mărturisi păcatele, prin Sfânta Taină a Spovedaniei, primind astfel de la Însuși Dumnezeu iertarea păcatelor noastre.

Creștinul este dator să se pregătească pentru momentul spovedaniei din timp, cultivându-și permanent în suflet adâncă părere de rău pentru păcatele săvârșite, hotărârea de a mărturisi sincer toate aceste păcate și de a nu mai greși, credința puternică în Hristos și nădejde în mila Lui. Există diverse ghiduri pentru spovedanie, pe care creștinul le poate consulta în Molitfelnic precum și în unele cărți de rugăciuni. În linii generale, aceste îndrumare se bazează pe Decalog, pe cele nouă porunci bisericești, pe împlinirea faptelor milosteniei trupești și sufletești către aproapele și amintesc păcatele împotriva Duhului Sfânt, cele strigătoare la cer și cele de căpetenie.

Vă prezentăm în cele ce urmează, un cuvânt al renumitului Stareț Macarie de la Optina, cuprinzând sfaturi de care fiecare creștin care dorește să se spovedească este îndemnat a ține seama, precum și o pagină de cugetare profundă:

1. La spovedanie nu trebuie să repeți acele păcate de care te-ai căit mai înainte, de care ai fost dezlegat și pe care nu le-ai mai săvârșit. Altminteri, ar însemna o neîncredere în puterea tainei ce se săvârșește prin spovedanie.
2. Nu trebuie să-ți amintești de alte persoane cu care ai venit în atingere în clipa când ai făptuit păcatele, ci să te osândești numai pe tine.
3. Sfinții Părinți opresc pe credincios să-și spună păcatele în toate amănuntele, ci penitentul trebuie numai să și le recunoască îndeobște, pentru ca nu cumva, luându-le pe fiecare în parte, să dea prilej de sminteală atât sufletului său cât, și duhovnicului.
4. Ai venit să te pocăiești și totuși nu te căiești de păcatele tale, fiindcă nu știi cum trebuie să te pocăiești, adică îți săvârșești pocăința în chip rece și împietrit.
5. Ai înșirat toate mărunțișurile, iar ceea ce este mai însemnat ai scăpat din vedere. Nu ți-ai mărturisit cele mai grele păcate. N-ai recunoscut și n-ai însemnat că tu nu iubești pe Dumnezeu, urăști pe aproapele, nu crezi în cele ce spune Cuvântul Domnului și ești plin de mândrie și de slavă deșartă. În aceste patru păcate intră toată răutatea și stricăciunea noastră sufletească. De fapt, ele sunt rădăcinile cele mai însemnate, din care răsar toate vlăstarele căderilor noastre în felurite păcate.

Spovedania omului lăuntric Sau Calea ce duce la smerenie

Această profundă cercetare a cugetului nostru este recomandată a precede momentul Spovedaniei, dar și rugăciunile de dimineață sau rugăciunile de seară pe care fiecare creștin este dator a le rosti în fiecare zi.

Când îmi întorc privirea, cu toată luarea aminte, înlăuntrul sufletului meu, și când iau seama la mersul omului nevăzut, mă încredințez din experiență că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu, nu am dragoste pentru aproapele, nu cred în nimic din cele ce țin de religie și sunt plin de

mândrie și de iubire de sine. Toate aceste păcate grele le găesc într-adevăr, în mine, atunci când îmi cercetez în chip amănunțit simțurile și faptele mele, cum sunt:

1. Eu nu-L iubesc pe Dumnezeu. Căci, dacă L-aș iubi, maș gândi mereu la El cu o bucurie pornită din adâncul inimii. Orice gând despre Dumnezeu mi-ar aduce în suflet o plăcere deosebită. Ci, dimpotrivă, eu mă gândesc mult mai des, și cu mai multă desfătare, la cele pământești, pe câtă vreme cugetarea spre Dumnezeu nu mi pricinuieste decât greutate și uscăciune. Dacă L-aș iubi, atunci convorbirea cu El, care se săvârșește în vremea rugăciunii, m-ar hrăni, m-ar mulțumi și m-ar duce către o neîntreruptă legătură cu El. Însă din contră, eu nu numai că nu mă desfăt în rugăciune ci simt o greutate tocmai în timpul când mă rog; mă lupt cu plictiseala, slăbesc din pricina trândăviei și sunt gata să mă îndeletnicesc, cu multă plăcere, cu orice alt lucru mai mărunț, numai ca să scurtez sau să pun capăt rugăciunii. În ocupațiile mele nefolositoare timpul trece pe neobservate, dar îndeletnicirile cu lucrurile dumnezeiești, când mă aflu în prezența Lui, orice ceas mi se pare un an. Cel ce iubește pe cineva se gândește neîncetat, în tot cursul zilei, numai la ființa care îi este dragă. Și-o închipuiește, se îngrijește de ea, și, în orice îndeletnicire, scumpul său prieten, nu iese din gândurile lui. Pe câtă vreme eu, în timpul celor douăzeci și patru de ore, de abia dacă jertfesc un ceas, pentru ca să mă cufund în adâncurile cugetării de Dumnezeu și să mă înflăcerez de dragostea Lui, iar restul de douăzeci și trei de ceasuri le așez cu plăcere și cu toată râvna pe altarul idolilor mei de patimi!...În vorbirile despre lucrurile nefolositoare, despre chestiunile neînsemnate pentru suflet eu sut treaz, simt plăcere, iar discuțiile despre Dumnezeu sunt uscat, plictisit și trândav. Și chiar atunci când uneori sunt atras, nevrând spre convorbiri dumnezeiești, caut să trec mai repede la conversațiile care îmi măgulesc patimile. Sunt stăpânit de o neobosită curiozitate să aflu ceva nou în legătură cu dispozițiile guvernului și cu evenimentele politice. Sunt biruit de dorința să dobândesc cât mai multe cunoștințe în științele lumii, în artă, în economie, în timp ce învățăturile Legii Domnului, cunoștințele despre Dumnezeu, despre religie, nu lasă nici o urmă în mine, nu-mi hrănesc sufletul. Pe scurt vorbind, dacă dragostea de Dumnezeu se cunoaște după împlinirea porucilor Lui: „*Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele*”, iar eu nu numai că nu păzesc poruncile Lui, ci îmi dau prea puțină silință să le împlinesc, atunci trebuie să trag încheierea, ce reiese, din adevărul cel mai curat, că eu nu-L iubesc pe Dumnezeu...Asta o întărește și Sfântul Vasile cel Mare, când spune: „*Drept dovadă că omul nu-L iubește pe Dumnezeu și pe Hristosul Său este faptul că el nu îndeplinește poruncile Lui*” (...)

(continuare în numerele viitoare)

(Mărturisirea unui pelerin, despre lucrarea plină de har a Rugăciunii lui Iisus (Pelerinul rus), Editura „Axis Mundi”, Chișinău, 1992, pp. 98-100)

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Ajungând la biserică și dorind să se spovedească, fiecare creștin participă mai întâi la molifta pe care preotul o săvârșește. Astfel, fiecare dintre noi poate auzi în cadrul rugăciunilor de iertare pe care părintele le rostește, invocații precum: „*Dumnezeule, Mântuitorul nostru, Care prin poorocol Tău Natan ai dăruit lui David, cel ce s-a pocăit, iertare pentru păcatele lui și ai primit rugăciunea lui Manase pentru pocăința lui, Însuși și pe robul Tău acesta (N), care se căiește de păcatele ce a făcut, primește-l cu știuta Ta iubire de oameni, trecându-i cu vederea toate cele făcute de dânsul, Cel ce ierți nedreptățile și treci peste fărădelegi (...)*

Dar cine este acest Manase la care rugăciunea face referire ? - Manase este fiul regelui Iezechia, care a domnit vreme de cincizeci și cinci de ani, în Ierusalim, potrivit referințelor din cartea a patra a *Regilor*: „*Doisprezece ani avea Manase când a început să domnească; el a domnit în Ierusalim vreme de cincizeci și cinci de ani. Pe mama sa o chema Heftibah. El a făcut ceea ce e rău în ochii Domnului, urmând urâciunile neamului pe care Domnului, urmând urâciunile neamului pe care Domnul le izgonise din fața fiilor lui Israel*”. (4 Rg. 21; 1,2).

Domnia sa, în ceea ce privește factorul religios, a fost marcată de regres, cauzat de spaima pe care le-o inspira israeliților Asiria precum și de fascinația pe care aceștia au avut-o pentru cultele păgâne ale acestui stat, determinând apariția unui sincretism, așadar îmbinarea în mod nefericit a slujirii lui Dumnezeu cu închinarea la idolul Baal.

Lunga domnie a acestui rege nevrednic a fost sângeroasă și tiranică, notorie pentru introducerea altarelor ilegale în curțile Templului. A rămas în istorie și prin faptul că și-a trecut fiii prin foc, în valea Ben-Hinom. (2, Paralipomena, 33; 3-6).

Pentru toate fărădelegile sale, Dumnezeu l-a pedepsit, trimițând peste el căpeteniile armatei Asiriei, care l-au prins și l-au legat cu cătușe de fier și l-au dus în Babilon. Pe cât de numeroase și grave au fost aceste păcate ale sale, pe atât de profundă a fost pocăința sa, devenind iată pentru fiecare dintre noi un model demn de urmat. În suferința sa, Manase a căutat astfel fața Domnului Dumnezeului său și s-a smerit foarte înaintea Acestuia, încât Dumnezeu S-a îndurat și i-a primit rugăciunea: „*Și s-a rugat la El, iar El l-a auzit și i-a ascultat strigarea și l-a întors la Ierusalim, în regatul său și a cunoscut Manase că Domnul, El, este Dumnezeu*” (2 Par 33; 13).

Din nou instaurat ca rege, Manase a reconstruit zidul exterior al cetății lui David, în partea de apus a Ghihonului și a așezat căpeteniile de oaste în toate cetățile. A doborât toți dumnezeii străini, idolul din templul Domnului, precum și toate capiștile pe care le zidise pe muntele templului Domnului și în Ierusalim. A construit din nou jertfelnicul Domnului și a adus la el jertfe de împăcare și de laudă.

Rugăciunea lui Manase poate fi citită de către fiecare creștin fiind ultima scriere cuprinsă în **Vechiul Testament**.

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank